

För åttonde gången firade Telge Whisky Sällskap (TWS) Burns Supper och drygt 60 deltagare var på plats, vilket är det max. antalet personer, som får rum på Torpa Pensionat i samband med firandet.

Efter en drink i salongen hördes säckpipemusik av Mats Sjöström, som på sedvanligt elegant sätt introducerade årets Burns Supper. Därefter tågade deltagarna med Mats i täten ner till matsalen, varefter det var dags för den första skålen, nämligen Toast to the Piper.

Innan måltiden läste Anders Gjörling enligt tradition den skotska bönen Selkirk Grace och sedan serverades den traditionella Cook-a-leekie soppan. TWS v.ordf. Håkan Nilsson hälsade sedan alla deltagare välkomna och önskade alla en fortsatt trevlig kväll.

Sedan kom det högtidliga ögonblicket, då Piping in the Haggis inleddes under det att deltagarna applåderade svagt. Mats gick i täten och därefter kom Ingemar Giös i formell skotsk klädsel balanserande den mycket hala haggisen på ett fat. Lyckligtvis fanns haggisen fort-farande kvar på fatet efter en rundtur i matsalen. Där stod Anders beredd att deklamera Address to the Haggis på lågskotsk dialekt och tog därefter fram sin sgian dubh (svarta kniv) och skar upp haggisen.

Som sed är var whisky genomgående till måltiden och i detta fall en 10-årig Arranwhisky. Innan deltagarna började äta haggisen berättade Ingemar att haggisen är ett "mycket skyggt djur" och som inte är lätt att fånga. Som en version av den lågskotska Address to the Haggis läste Ingemar sedan Hasse Alfredssons fria översättning av Robert Burns kända dikt. En skål höjdes till haggisens ära

Varför Robert Burns Supper firades berättade Ingemar under punkten The Immortal Memory, varefter Anders utbringade en skål på gaeliska till den store skotske skaldens ära. Därefter hölls talen till kvinnan och mannen. Som representant för männen talad Bosse "bildoktorn" Andersson, som mycket fint kommenterade kvinnan ur olika aspekter. Talet avslutades med att alla män stående höjde skålen till kvinnan. Efter en stund kom det en replik av Susanne Gjörling, som berättade att kvinnan verkligen har en markservice, som mannen många gånger inte förstår tar sådan tid. Trots allt sitt uppoffrande kan i alla fall kvinnan stå ut med mannen och mannen är bra att ha trots allt. Skålen till mannen utbringades slutligen av de kvinnliga deltagarna

Anders läste och berättade därefter om Robert Burns berömda poem Tam o' Shanter omväxlingsvis på lågskotska och svenska. Sensmoral i det här poemet är "drick inte för mycket whisky, så att omdömet förloras". Robert Burns "my Luve is Like a Red, Red, Rose", dvs. "Min älskling Du är som en ros" enligt Evert Taubes version sjöngs sedan med ackompanjemang av Gunilla Giös.

Ännu en gång blev det nu en diplomutdelning i samband med Burns Supper för godkänt 1 betyg whiskykunskap. Assar Åberg fick ta emot det designade diplommet med vaxsigill ur Håkans hand. Assar nämnde att diplommet kommer att hänga på en framträdande plats i hans hem.

En underbar skotsk dessertkaka Topsy Laird med portvin serverades sedan och efter stund spelade Mats först på säckpipa Amazing grace, varefter alla med kraftig stämma sjöng tre verser av den kända melodin. Efteråt berättade Nils-Bertil Nilsson bakgrunden till den melodin, som inte skrivits av Robert Burns utan av John Newton.

En speciell punkt hade Bosse "bildoktorn" som berättade om varför han blivit intresserad av whisky och nämnde att i hans nya bok skulle TWS vara ett exempel på hur man firar Robert Burns Supper på ett mycket värdigt och trevligt sätt.

Håkan tackade alla deltagarna för visat intresse och hoppades att även kommande år skulle Robert Burns Supper bli lika väl frekventerat att medlemmar och gäster, som det blivit 2011. Han tackade speciellt de medverkande för deras stora engagemang och kvällen avslutade som sig bör att Gunilla ackompanjerade Auld Lang Syne, som sjöngs stående av alla deltagare.

Det var mycket nöjda deltagare som sedan gick ut i vinterkvällen med en större insikt att Skottland inte bara är whisky utan har enormt mycket mer att erbjuda i form av kultur.

Referent: Ingemar Giös

Bilder: Daniel Hakkarainen